

Զ. դարու այս մեծ եկեղեցին ո՛չ 614ին Պարսիկներէն և ո՛չ 636ին Արաբներէն չէ քանդուած: Խոսրով սրբալայրերը կողոպտեց և կրակի տուաւ այն մայր եկեղեցիները որոնց տանիքները փայտէ շինուած էին, ինչպէս Ս. Յարութիւն և Ս. Ստեփանոս: Բայց Յովակիմ-Աննայի նուազ լայն և սկզբանէ քարէ կամարներ ունենալով ի՞նչպէս պիտի այրէր: Քարերը չեն կրնար այրիլ: Ան չքանդուեցաւ Պարսիկներէն: 637 ին Երուսաղէմի գրաւման ժամանակ, Օմար մասնաւորապէս հրամայեց որ եկեղեցիները չը քանդուին և կամ ուրիշ շէնքի չվերածուին: 738ին պատահած երկրաշարժէն ալ ապահով մնաց այս եկեղեցին, մինչ շատ եկեղեցիներ քանդուեցան թէ՛ Երուսաղէմի մէջ և թէ՛ Յորդանանի կողմերը:

810ին Commemoratorium de Casis Dei յիշատակարանին հեղինակը կը յիշատակէ այս եկեղեցին իր կղերովը և իր կոյսերովը:

870ին Բեռնարգոս վանական իր Ուղեգրութեան մէջ կը գրէ թէ այն եկեղեցին խիստ մեծ էր: Անոր անյայտակար կ'երկարէր մինչև Բեթհեզգայի սրահներէն միոյն վրայ. այս թուականին եկեղեցին գոյութիւն ունէր և Ս. Քաղաքին չորս կամ հինգ մեծ եկեղեցիներէն մին էր:

Արար պատմիչներէն Միւճիր-էտ-աին և Ապուլֆէտա մեզ կը պատմեն թէ Խաչակիրներէն առաջ եկեղեցին գոյութիւն ունէր, վասնզի առաջին անգամ ըլլալով հոն հաստատուած էր իսլամական վարժարան մը: Միւս կողմէն ԺԲ. դարու արեւմտեան պատմութիւնները Ս. Յովակիմ-Աննայի եկեղեցին կը նկատեն իբրև հնագոյն յիշատակարան մը, առանց ակնարկութիւն ընելու անոր շինութեան և կամ նորոգութեան մասին: Իսլամ տիրապետութենէն յետոյ միշտ յարգուած է Statu quoի կանոնը: Սրբավայրերու նորոգութիւնը երկու շրջաններու ժամանակ միայն կատարուած է. մին՝ Մեծին Կարօլոսի և միւսն՝ Կունդ Կարօլոսի օրով:

Խաչակիրք երբ Երուսաղէմը գրաւեցին այս եկեղեցին յատկացուցին Բենեաիկեան կրօնաւորուհիներու, երբ 1103ին Seawulf հոն այցելեց՝ անոնք թուով չորս էին. բայց հետեեալ տարին, Պաղտին Ա. ի կինը Արգա՝ որ հոն տարագրուեցաւ, ճոխացուց եկեղեցին իր արդիւնքներովը: 1130ին Պաղտին Բ. ի աղջիկը և Մելիսանդ թագուհիին քոյրը Յուդիթ կրօնաւորուհի դարձաւ և